

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

REDIGERET AF

JOHANNE MEYER.

Nr. 36.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitolinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 9. September 1894.

VII. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Min Tak.

Da jeg til første Oktober fratræder min Plads som Redaktør ved *Kvindebladet* „Hvad vi vil“, føler jeg Trang til at give et Par historiske Bemærkninger, idet jeg bringer mine ærede Læsere en oprigtig Afskedstak.

Det er paa 7. Aargang, at jeg har haft den Ære at føre Pennen som Redaktør af *Kvindebladet* „Hvad vi vil“, og lige saa lidt som jeg et eneste Øjeblik har nedstemt min Fordring om Kvindernes berettigede Krav til kommunal og politisk Valgret og social Ligestilling med Manden i Hjemmet og Samfundet, lige saa lidt har mit Syn forandret sig fra min tidligere Opfattelse; nemlig den, at Mændenes fortvivlede Kamp for sociale Reformers forgæves, saa længe den aller første Retfærdighedshandling ikke er sket Fyldest, Kvindens Ligestilling med Manden i det borgerlige Liv — thi „Harmoni imellem Kønnene er Grundbetingelsen for den borgerlige Lykke“. — Men jeg har gjort en Erfaring, som jeg ikke havde i Horvejen, og det er, at Kvinderne er Kvindesagens værste Fjender, og at der rimeligvis vil gaa flere Slægtled, før Kvinderne i sin Helhed vil komme til Bevidsthed som Samfundsmennesker.

I Aaret 1888 gik der en temmelig stærk Bevægelse igennem den lille Kreds af Kvindesagsvenner her hjemme, og man greb Lejligheden til at starte „Hvad vi vil“ i Anledning af „Det nordiske Kvindesagsmøde“ i København, der dengang afholdtes af Kvindelig Fremskridtsforening, og hvortil der var mødt Kvindesagsvenner fra hele Norden. Der dannedes derfor en Komité, hvoraf igen et Redaktionsudvalg, som bestod af Fru Johanne Meyer som ansvarshavende Redaktør, Fru Bajer som den, der gav Artikler om Fredssagen,

Frk. Massi Bruhn æstetiske Arbejder, Fru Line Luplau særlig Kvindesagen og Fru Anna Nielsen af Arbejdersagen. Hr. Overretssagfører Amdrup tilbød at være Bladets juridiske Konsulent gratis og gav flere værdifulde Raad ved Udgivelsen. Bladet skulde være Organ for Kvindebevægelsen, til hvis Program Bladet satte „Kvindens Ligestillelse med Manden; Fredssagen: Krigsforebyggelse ved Voldgift, og Arbejdersagen: Lige Ret og Adgang for alle til Samfundets Goder.“ — Kvindelig Fremskridtsforening blev Udgiver.

Forfatterinden Frk. Massi Bruhn skrev de indledende Ord: „Nu lysner det i Norden, nu dages det ogsaa for os Kvinder! — — — Vel er den Skare endnu lille, der har Mod til fuldt ud at vedkende sig, at de vil kæmpe for Kvindens Ret til at leve Livet og dele Arbejdet og dets Frugt, ligestillet med Manden i Samfundet, med samme Ret og samme Ansvar. Vi Kvinder er faa, og vi er maaské endnu slet nok bevæbnede til at tage Kampen op for, hvad vi vil, fordi vore Vaaben, Aandens Vaaben, endnu ikke er blevne slebne skarpe ved Brug, men ét har vi, der bærer over tunge Veje og lange Dage — det er Troen paa, at vor Sag er sund og retfærdig.“

Af disse første 4 udmærkede Medarbejdere er de to, Fru Line Luplau og Fru Anna Nielsen, døde, og Fru Bajer og Frk. Massi Bruhn endnu trofaste Skribenter.

Bladet startedes uden en eneste Øre som Grundfond. Vi havde alle en glødende Tro paa vor Sags lykkebringende Magt for Samfundet. Vort personlige Arbejde var vor Kapital. Vi aftalte med Hr. Bogtrykker Bernsteen om at trykke Bladet paa kostbart Papir i smuk Udstyrelse. Hr. Bernsteen var villig til at risikere sin Betaling paa vort Ord, at vi selvfølgelig solgte saa mange Blade ved Kongressen og vandt saa mange Holdere, at

det kostbare Blad kunde betales. Det slog virkelig til — Pengene kom ind. Første Dag paa Mødet tegnede sig 300 Holdere, og Bladet gik snart op til henved 1000 Abonnenter.

Dette smukke Resultat skyldtes væsenlig Pressen. Saa godt som alle Blade, hvilken som helst politisk Gruppe de end tilhørte, bød „Hvad vi vil“ velkommen, og hvor lille og ubetydeligt et Ugeblad end er ved Siden af de store Hovedstadsblade, saa modtoges Redaktøren af *Kvindebladet* med en kollegial Elskværdighed, og er ved alle Lejligheder, hvor Bladet ønskede at have Plads mellem Hovedstadsdagbladene, ved Møder, i Rigsdagen, i Borgerrepræsentationen eller Kongresser, stadig blevet behandlet med den fineste Hensynsfuldhed og Agtelse af alle Journalister. Jeg vil derfor have Lov til her at sige Pressen en oprigtig Tak for dens elskværdige Imødekommenhed. Det har vist sig, at vore Journalister her i København er de mest fremskredne i Intelligens. De forstod, at *Kvindebladet* havde sin Berettigelse, og at det havde Ærinde til alle Samfundslag.

Ikke saaledes Kvinderne. —

Thi ganske vist var Bladets Formaal at arbejde for Kvindens Stemmeret og retslige Stilling i alle Forhold, men da Arbejderkvinderne, Syerskerne, Fabrikarbejdere, Tjenestepigerne selvfølgelig er de mest lidende, var det naturligt, at det særligt blev deres Stilling, Bladet belyste, og deres Kaar, vi først ønskede forbedrede. Det forstod de fine Damer ikke, og der rejste sig en sand Storm inden for Bladets Læsere og Venner, naar en Tjenestepige havde haft Ordet for at udtale sin Klage. Desuden forstod de fleste Læsere heller ikke, at vi havde tænkt os Bladet mere som et Talerør, hvor enhver Kvinde kunde faa Lov at udtale sig, end et Blad, skrevet af færdige Journalister. Der indløb